

celé dovozné bylo vybráno od příjemce zásilky v Budapešti, ač právo k němu jest zaručeno odesílateli mezinárodní železniční úmluvou, nemůže býti pro tarifní vyhlášku čis. 87 a 88/1919 proveden, a neměl býti odesílací stanicí přijat, že tedy musí sám dodatečně zaplatiti dovozné až do pohraniční stanice, a jež odůvodňují zkrácení promlčecí lhůty i v souzeném případě na jeden rok. Neprávem tvrdí dovolání, že zamítnutím žalobního nároku bude žalovaný obohacen na újmu dráhy, poněvadž tato nebyla a není s to, by se hojila na příjemci zboží. Dráha utrpí ovšem škodu ztrátou nároku na dovozné, ale způsobila si ji sama zmeškáním promlčecí lhůty k žalobě. Že by její škodou byl obohacen právě žalovaný, ze spisů neplyne, naopak tvrdí týž zcela věrohodně, že, kdyby musil zaplatiti zažalované dovozné, zaplatil by dráze více než za přepravované uhlí vůbec utržil, a že ani on nemůže se již hojiti na příjemci neb kupiteli onoho vagonu uhlí. K navrhované změně napadeného rozsudku není právních důvodů.

Čís. 7945.

Následky nesplnění vyrovnání podle § 57 vyr. ř. nastávají i tenkrát, nezapřivil-li dlužník splátku na dluh, jenž nebyl přihlášen k vyrovnání.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1928, Rv I 1197/27.)

Žalobě o zaplacení peněžité pohledávky bylo oběma nižšími soudy vyhověno, odvolacím soudem z těchto důvodů: Zbývá otázka, zda žalobní nárok vyrovnacím řízením zanikl co do 62% či zda se stalo vyrovnání bezúčinným ve smyslu § 57 vyr. ř. V tom směru plyne ze spisů, že žalobkyně zapůjčila Bohumile Š-ové původních 6.000 Kč dne 12. července 1920, že po převzetí tohoto dluhu žalovaným — když z něho zbýval nedoplatek 4.700 Kč — žalovaný dle zjištění prvního soudu splatil dne 17. června 1921 500 Kč, takže po splacení ještě dalších 1.000 Kč a po připočtení úroků zbyl dnem 7. února 1922 nedoplatek 3.448 Kč 25 h, že dne 18. února 1924 podal žalovaný žádost o zahájení vyrovnacího řízení, již bylo usnesením ze dne 19. února 1924 vyhověno, že při vyrovnacím roku dne 28. dubna 1924 přijato bylo věřitelstvem vyrovnání, podle něhož měl žalovaný zaplatiti svým věřitelům, na něž se vyrovnání mělo vztahovati, 38% jejich pohledávek, 5% do 2. února 1925, dalších 5% do 2. července 1925, dalších 5% do 2. prosince 1925, dalších 10% do 2. května 1925 a zbývajících 13% do 2. září 1926, že dne 6. října 1924 bylo ukončeno vyrovnací řízení a vyhláška o tom vyvěšena dne 13. října 1924, že žaloba, o níž jde, byla podána na žalovaného dne 12. května 1925, doručena byla žalovanému dne 14. května 1925, že první rozsudek soudu první stolice žalobu ohledně žalovaného zamítající byl doručen žalovanému dne 25. září 1925, rozsudek druhé stolice tento zamítavý rozsudek potvrzující že byl doručen žalovanému dne 25. září 1925 a usnesení nejvyššího soudu

v Brně ze dne 5. května 1926 zmíněné rozsudky zrušivší že bylo doručeno žalovanému dne 25. června 1926. Z toho, co řečeno, je patrné, že se žalovaný nejpozději v den doručení žaloby 14. května 1925 spolehlivě dověděl, jakou pohledávku a z jakého právního důvodu žalobkyně na něm požaduje. V té době byla splatná 25%ní kvota vyrovnací a, poněvadž žalovaný nenamítal, že bylo něco jiného pro sporné pohledávky vyrovnacím řízením stanoveno, dlužno uznati, že měl v oné době, chtěl-li se vyhnouti důsledkům stanoveným zákonem na nesplnění vyrovnání, bez průtahu aspoň na soudě složit pro žalobkyni čtvrtinu vymáhané pohledávky a do 2. září 1926 dalších 13% z ní. Poněvadž ani to neučinil a poněvadž nyní bylo prokázáno, že šlo o pohledávku pravou a splatnou, došlo k důsledkům § 57 vyr. ř. a to již v době před 25. zářím 1925, kdy byl žalovanému teprve doručen první rozsudek soudu první stolice, kterého se tudíž nemůže dovolávati na omluvu neplacení — zejména když podle § 57 vyr. ř. nezáleží na důvodu pro nedodržení vyrovnání.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nesprávným jest názor dovolatelův, že se účinky vyrovnacího řízení nevztahovaly na pohledávku žalobkyně proto, že jí k vyrovnání nepřihlásila. Nedostatek přihlášky má význam pro přiznání hlasovacího práva ve vyrovnání (§ 4, 39 a 42 vyr. ř.). Potvrzeným vyrovnáním sprostňuje se však dlužník závazku nahraditi svým věřitelům ztrátu, kterou utrpí vyrovnáním, ať se účastnili vyrovnacího řízení nebo ne, nebo dokonce hlasovali proti přijetí vyrovnání (§ 53 první odstavec vyr. ř.). Vyrovnání pozbývá však platnosti, když dlužník je plně a včas nesplnil a to ohledně všech závazků, jichž se vyrovnání týče (§ 57 vyr. ř. v doslovu novely). Jde tedy na nebezpečí vyrovnacího dlužníka, když neplatí dluhy nepřihlášené. Proto se žalovaný nemůže vymlouvati, když nesplnil splátky na sporný dluh podle ustanovení potvrzeného vyrovnání z toho důvodu, že ho žalobkyně k vyrovnání nepřihlásila, to tím méně, an o dluhu ze žaloby a ze sporu již věděl. Odvolací soud právem tedy uznal, že žalovaný je povinen zaplatiti celou nesníženou žalobní pohledávku.

Čís. 7946.

Sdělil-li kupitel otálejícímu prodávateli, že nesplní-li v dodatečně lhůtě, koupí si zboží na jeho útraty na burse a bude požadovati náhradu škody, prodávatel pak odepřel dodati, nemůže se na něm napotom domáhati žalobou splnění smlouvy.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1928, Rv I 1342/27.)

Žalovaný prodal žalobci dva vagony žita, dodal mu však pouze jeden vagon. Dne 27. června 1926 obdržel žalovaný od žalobce dopis ze